

edificiilor eline și se grămădiră cu o mulțime de podobe inutile, fără gust și barbare. Romanii începură a schimosi natura în loc de a o înfrumuseța, transformând arborii și tufele în litere, în figuri de animale, piramide și alte monstruosități.

Astfel retăcirile gustului conduseră pe un popor nobil dela începuturi estetice la o corupțiune a artei, care din fericire a ramas fără urmări asupra artei moderne. În ziua de astăzi civilizațiunea și-a pronunțat judecata sa și a așezat gustul elin nu numai în arhitectură, ci și în celalte arte, la locul prim. Este lucru ciudat că la acest din urmă popor cu totă dezvoltarea considerabilă

a arhitecturii, gustul artistic nu s'a desmințit nici un moment. Din eleganță, din ușurința formelor, cu care se avântă în spațiu colónele lor din epoca cea mai înaintată, gustul n'a trecut nici un moment în fatala exagerare, în podobele prea încărcate și barbarice ale Romei avute. De aceea ordinele arhitecturii Elinilor au și ramas predominant, și împărțirea făcută prin însăși dezvoltarea succesivă a artei lor s'a conservat în școala modernă. Roma a făcut un singur pas înainte descoperind linia curbă și bolta, dar ceea ce a stricat prin retăcirea ulterioară a gustului său n'a putut fi precumpenit prin această descoperire.

(Va urma.)

Că-ci te iubesc

După H. Heine.

Că-ci te iubesc, eu fug de tine;
Fug, da; — oh! nu te supăra!
Cum să arăt fără rușine
Trista mea față lâng'a ta!

Că-ci te iubesc, ea tot păleşce,
Și reu slăbită-î, fața mea —
Slut poți ochiu-ți mă găsește —
Deci fug — oh! nu te supăra!

P.

Ași plânge . . .

Ași plânge între rose întreaga primăveră,
Șoptindu-le ferice un dulce vis de-amor;
Că-ci plânsu-î mângâierea, ce Diei ne lăsară
Pe-aripi de ângerî mândri, ca pe un sânt odor.

Plăpânda Auroră când Sorelui zimbeșce,
Ștergându-î de pe buze suspinele de dor;
Atunci crinul resare, atunci rosa n'nfloreșce,
Scăldându-se ferice în lacrimi de-amor.

Versare-ași și eu lacrimi, și 'ntreaga mea viață,
Ca rouă floricelei duios le-ași consacra;
Dar roua creșce rosa cu-amor și cu blândeță,
Și vai, a mele lacrimi ferbinți o ar . . . usca!

Teodor Bota.

Anul nou în familia.

Abia sunt șapte ore. O palidă rață de lumină mată străbate prin duplele perdele și, etă, cine-va bate la ușă. În odăea vecină aud risuri înfundate și vocea argintină a băețelului meu, care tremură de nerăbdare și voeșce să între.

— „Dar, tătucă, strigă el, este „bebe,“ este micul prietin care vine pentru anul nou“.

— „Intră, draguțel meu; vino iute de ne sărută“.

Ușa se deschide și feciorul meu, cu brațele în aer, cu ochiul strălucitor, alergă către pat. Căița de noapte, ce-î cuprinde capul său blond, lasă să iasă plete lungi, care-î cad pe frunte. Marea sa cămașă flușturând îi incurcă picioarele, îi măreșce nerăbdarea și-l face să se m-piedece la fiă-care pas.

În sfârșit el trece prin odăe, și întindându-și mânila către ale mele: „Bebe îți doreșce un an nou fericit,“ îmi dice el cu o voce mișcată.

— „Bietul amoraș, e cu picioarele góle! — Vino, dragă să te încăldești sub saltea; vin de te-ascunde în pilotă“.

Îl atrag către mine; dar, la mișcarea acesta, nevastă mea, care dormiteză, se deșteptă.

— „Cine-î acolo?“ strigă ea căutând clopoțelul „Hoții!“

— „Dar suntem noi, scumpă amică.“

— „Cine, voi? . . . Ah dumnezeule! cum m'am speriat! Am visat, că ardea, și aceste glasuri în mijlocul incendiului . . . Ce fără grije sunteți cu strigătele vóstre.“

— „Strigătele nóstre? Dar tu uiți, mamă-dragă, că

astădi e ziua de anul nou, ziua felicitărilor și a sărutărilor? — Bebe așteptă să te deștepti, și eu încă.“

Într'aceea îmi învlesc omulețul în plapoma cea môle, îl tupilesc în pilotă și încăldeșc în mânila mele picioarele lui înghețate.

— „Dar, mămucă, astădi este anul nou,“ strigă el. Cu brațele sale el ne apropiă capetele, înainteză pe al său, și cu buzele lui fragede sărută în tóte direcțiunile. Eū simt mânușita grăsulie, care se preâmbila pe grumazul meu; micile lui degete se incurcă în barba mea. Mustașa mea îi înțepă vârful nasului, și el isbucneșce în ris aruncându-și capul îndărăt.

Mamă-sa, care s'a recules de spaimă, îl atrage în brațele sale și trage clopoțelul.

— „Anul începe bine, scumpii mei amici, dice ea; dar ne-ar trebui nițică lumină.“

— „Spune-mi, mamă dragă, copiii cei rei nu capetă jucării la anul nou?“

Și viclenul, dicând acestea, trage cu còda ochiului la un munte de pacheturi și cartóne, care se înalță într'un unghiū și se vede, măcar că e 'ntunec.

În curând perdelele se desfac, oblónele se deschid, lumina soseșce în valuri, focul pocneșce vesel în vatră, și pe pat se depun două pacheturi mari legate cu îngrijire. Unul este pentru nevastă-mea și celălalt pentru dragul meu burdușel.